

„שר האומה מצווה“

שאלת קשרינו עם גרמניה מוסיפה לשמש סלע־מחלוקת במדינה. שלילה עזה, שהפרימאט המוסרי שולט בהנמקתה, הובעה ע"י נתן א. ב„הטור השביעי“ („דבר“, י"ז אלול תשי"ז). לצורך עניננו נביא בית אחד מאותו שיר־של־יום: „הנשמרו סייגים עד כה? הה, לא. רבות ניתק העוגן. / סטיות של פרט, סטיות של כלל. רבים ודאי יסכימו אם נאמר ללא היסוס, / כי, למשל, משלחת המורים העברים, אשר הופיעה בברלין בתוך כינוס של פדגוגים, / היא תופעה שיש בה נופך פלצות, ולא כיסו על נופך זה כל, תשואותיו של הכינוס“.

אחד מאלה שהוסיפו אותו „נופך פלצות“, שלום לויג, הגיב על כך בעקיפים („דבר“, כ"ו אלול):

„שר האומה, שפקד עלינו את השואה הנור־ראה, מצווה על לבנו, הרוצה לקלל את עמו של היטלר ולהחרימו עד קץ הימים — להבליג, לתת ולתת עמו, לברר ולהבחין אף בתוכו בין פושע לבין עד לפשע, בין שותף לרצח לבין מי שהשלים עמו מתוך פחד“.

לבי לבי לשר האומה, שכל עסקן עושאו תנא דמסייע לעצמו ואם נוח הדבר לענינו הריהו מוכן אפילו לייחס לו את מעשה־אשמדאי. אך

אולי יגלה לנו לוי בלחישה: כיצד הוא מדובב
את שר האומה? באיזה אורים ותומים שאל
וקיבל את ציוויו האחרון?

נ. מורה